

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-87/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Slavke Janičić, OIB: 51819549543, Bukovlje, Matice Hrvatske 20, zastupana po punomoćniku Mladenu Janičiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Krpan & partneri d.o.o. Zagreb, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupana po punomoćnici Anamariji Udiljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 17. lipnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice Mladena Janičića, odvjetnika, i za tuženu zamjenice punomoćnika Ksenije Penić, odvjetnice iz Slavonskog Broda, 21. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom preambula Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535 od 10. veljače 2011. zaključen između tužiteljice Slavke Janičić, OIB: 51819549543, Bukovlje, Matice Hrvatske 20, kao korisnika kredita i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, kao kreditora, u dijelu pod: „...(D) gdje je naznačen iznos jednokratne naknade u kunama u iznosu od 2.223,00 kn...“; odredba čl. 1. st. 1. istog ugovora u dijelu koja glasi: „...uz primjenu jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva pod točkom (D) ovog Ugovora...“, „...Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva označenog pod točkom (D) u visini od 3,00% od iznosa kredita...“ kao i „..., umanjen za iznos jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva naveden pod točkom (D)...“ te odredba čl. 1. st. 2. istog ugovora u dijelu koja glasi: „...te jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva pod točkom (D)...“.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 tužiteljici Slavki Janičić, OIB: 51819549543, Bukovlje, Matice Hrvatske 20, iznos od 295,04 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 11. veljače 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem

polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 tužiteljici Slavki Janičić, OIB: 51819549543, Bukovlje, Matice Hrvatske 20, troškove parničnog postupka u iznosu od 831,55 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužiteljica sa dijelom troškova postupka u iznosu od 81,55 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužiteljica uvodno u tužbi navodi da je 10.2.2011. sklopila sa tuženikom Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535, kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 10.000,00 EUR obračunatom prema srednjem tečaju banke za EUR na dan isplate kredita, na rok otplate kredita od 60 mjeseci, sa početno ugovorenim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti od 217,32 EUR, obračunatim po srednjem tečaju banke važećem za EUR na dan dospijeca, odnosno na dan plaćanja, te s ugovorenom redovnom fiksnom kamatnom stopom u visini od 10,98% godišnje.

1.1. U nastavku tužiteljica ističe da je predmetnim Ugovorom o kreditu ugovorena je obveza tužiteljici na plaćanje jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3% od iznosa kredita, a što je na dan isplate kredita 10.02.2011. predstavljao iznos od 2.223,00 kn naplaćen iz kredita.

1.2. Ističe da tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije tužiteljici pružio dovoljno informacija i obavijesti o tome na što se točno odnosi jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva „...u visini od 3% od iznosa kredita...” predviđena čl. 1.

Ugovora o kreditu, što je u naknadi sadržano, zašto se naplaćuje, niti su o navedenoj naknadi stranke posebno pregovarale.

1.3. Smatra da se radilo o tzv. tipskom ugovoru čiji sadržaj je tuženik već unaprijed pripremio i otisnuo, te predočio tužiteljici na potpis, bez ikakve mogućnosti pregovaranja i izmjene sadržaja ponuđenih ugovornih odredbi.

1.4. U pogledu navedene odredbe ugovora za jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva stranke također nisu pojedinačno pregovarale čime je uzrokovana znatna neravnoteža u pravima ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, te je navedena odredba nepoštena, a posljedično tomu i ništetna, sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i odredbama Direktive Vijeća (EZ) 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima.

1.5. Navodi da je iz Otplatne tablice s prikazom efektivne kamatne stope na dan 10.02.2011. te Izvatka računa po kreditu broj: 9015669535 za 2011. godinu vidljivo kako je tuženik tužiteljici 10.2.2011. naplatio tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 2.223,00 kn kuna, tako da joj je od kunske protuvrijednosti iznosa kredita od 10.000,00 EUR, na račun isplaćen iznos kunske protuvrijednosti od 9.700,00 EUR, tako da je navedena ulazna naknada predstavljala razliku do punog iznosa kredita, koja prema fiksnom tečaju konverzije predstavlja iznos od 295,04 eura.

2. Tuženik se u odgovor na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

2.1. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora budući se radi o potraživanju iznosa od 295,04 eura.

2.2. Tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Poziva se na presudu Suda EU u predmetu C/2024/3564 od 25.4.2024. (GP i BG protiv Santander SA) i smatra da predmetna odluka Suda EU, čije tumačenje obvezuje i nacionalne sudove nije proturječna tumačenjima Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Sukladno predmetnoj odluci nema osnove za fiksiranje dospijeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe.

2.3. Tuženik prigovara statusu tužitelja kao potrošača.

2.4. Tuženik ističe kako je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9015669535 bilo izrijekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Poziva se na odredbe Zakon o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu a kojim je propisano koje su pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa je tako odredbama članaka 56., 59. i 61. ZZP izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

2.5. Poziva se i na propise koji su na snazi u trenutku sastava podneska koje također izrijekom dopuštaju ugovaranje naknada u poslovima kreditiranja potrošača. Tako Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (nadalje u tekstu: „Pravilnik“) propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača. Nadalje, Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje - stupio na snagu nakon

sklapanja ugovora o kreditu) uz uvjet da naknade ne smiju biti veće od stvarnog troška koji je nastao kreditnoj instituciji.

2.6. Ističe da Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku.

2.7. Smatra da je ugovaranje naknade za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti).

2.8. Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju *lex specialis* u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

2.9. Tuženik ističe da je službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju jasno iskomunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

2.10. Uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, iako je isto razvidno već i iz samog naziva naknade, nejasno je kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju.

2.11. Poziva se na brojne pravomoćne presude sudova u Republici Hrvatskoj u pravno i činjenično istovjetnim postupcima utvrđuju da su „odredbe Ugovora kojima je tužiteljica tuženici dužna platiti naknadu u određenom postotku od iznosa kredita su vrlo razumljive i jasne, te ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti, jer je bilo jasno i precizno navedeno, to nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu Direktive i ZZP-a.“

2.12. Smatra da iz Presude Suda EU C-621/17 proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Tuženik smatra da sukladno citiranoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

2.13. Tuženik ističe da je nejasno u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijeком dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Nadalje, predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih

strana koja se utvrđuje u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). U predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama, a ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina.

2.14. Smatra da uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba Ugovora o kreditu zasigurno ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 3,00 % od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora.

2.15. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da Sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

3. U nastavku postupka stranke su u bitnome ostale kod svojih prvotnih navoda.

4. Tužiteljica se u podnesku od 1. travnja 2026. očitovala na navode tuženika iz odgovora na tužbu i istakla da je vrijednost predmeta spora naznačila u skladu s odredbom članka 35, st. 1. i st. 2. ZPP-a i čl. 37. ZPP-a, kao i čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama.

4.1. Vezano uz prigovor zastare, poziva se na pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30.1.2020. u kojem je navedeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku postavljen i tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi u Ugovora o kreditu glede ulazne naknade, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije početi teći, a obzirom da sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za 5 godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

4.2. Jednako tako i u vezi sa zahtjevom za isplatu zakonskih zateznih kamata na preplaćeni iznos tužiteljica ističe da se takav zahtjev temelji na odredbi čl. 1115. ZOO.

4.3. Nadalje, tužiteljica osporava navode tuženika u kojima se tvrdi da naknada za jednokratne troškove obrade kredita iz predmetnog Ugovora o kreditu, ne bi bila nepoštena, a posljedično tomu niti ništetna, sve pozivom na odredbu članka 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a.

4.4. Poziva se i na odluke Suda EU u predmetima broj C-224/19 i C-259/19 od 16.7. 2020.

4.5. Smatra da tuženik neosnovano osporava tužiteljici status potrošača obzirom da se radilo o nenamjenskom kreditu koji je korišten u privatne svrhe a tužiteljica nije obavljala poslovnu djelatnost.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnosti odredbe dijela preambule Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535 od 10.2.2011. u

dijelu pod točkom (D) gdje je naznačen iznos jednokratne naknade u kunama u iznosu od 2.223,00 kn, i odredba čl. 1. st. 1. istog ugovora u dijelu koja glasi: „...uz primjenu jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva pod točkom (D) ovog Ugovora...“, „...Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva označenog pod točkom (D) u visini od 3,00% od iznosa kredita...“ kao i „...umanjeno za iznos jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva naveden pod točkom (D)...“ te odredba čl. 1. st. 2. istog ugovora u dijelu koja glasi: „...te jednokratne naknade za obradu kreditnog zahtjeva pod točkom (D) i s tim u svezi isplata stečenog bez osnove temeljem navedene ništetne odredbe.

6. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 10. veljače 2011. tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao Banka zaključili Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535, prema kojem je tuženik, kao kreditor, tužiteljici kao korisnici kredita, odobrio kredit u iznosu od 10.000,00 eura protuvrijednosti u HRK prema srednjem tečaju za EUR tečajne liste Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita (točka (A) preambule i članak 1.),
- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,223,00 KN, odnosno 3,00 % od iznosa kredita (točka (D) preambule i članka 1.),
- da je kredit odobren kao brzi gotovinski kredit.

7. Sporno je da li je tužiteljica pravilno odredila vrijednost predmeta spora. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita, sadržane u članku 1. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužiteljica ima status potrošača. Sporno je kada je i koliko banka naplatila na ime naknade. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

8. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535 od 10. veljače 2011. (str. 5-6 spisa), u otplatnu tablicu na dan 10. veljače 2011. (str. 7-8 spisa), u transakcije individualnog računa (str. 9 spisa), u obrazac informacija prije sklapanja ugovora o kreditu (str. 10-11 spisa), u izvatke računa po kreditu (str. 12-15 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

9. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

10. Vezano uz istaknuti prigovor suviše visoko postavljene vrijednosti predmeta spora ističe se da je prigovor tuženika neosnovan pozivom na odredbu članka 16. st. 1. i članka 19. Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) u kojima se u članku 16. st. 1. navodi da se kao vrijednost predmeta spora, kada je jednom tužbom obuhvaćeno više zahtjeva protiv istog tuženika, bez obzira temelje li se svi zahtjevi na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ili ne, određuje se prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, a u članku 19. se navodi da u parnicama u kojim je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili ne postojanja

određenog prava ili pravnog odnosa ili neistinitost neke isprave, da se kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Kako se predmetnom tužbom traži utvrđenje ništetnosti odredbe ugovora i istovremeno isplata stečenog bez osnove, kao vrijednost predmeta spora se uzima zbroj vrijednosti svakog od zahtjeva.

11. Saslušana pred sudom tužiteljica je iskazala da se sjeća da je u 2011. realizirala predmetni kredit kako bi pomogla sinu za kupovinu stana, da se radilo o gotovinskom kreditu bez namjene i prilikom realizacije istog da je trebala dokazati samo svoju kreditnu sposobnost i ništa više. Inače, da je u to vrijeme radila kao laboratorijski tehničar i nije na sebi imala nikakav obrt, niti udjele u trgovačkom društvu, te da je stan koji je sin kupio isključivo koristio za privatne potrebe za sebe i svoju obitelj. Istakla je da kada je u banku došla tražiti kredit, predmetni kredit joj je ponuđen sa svim ugovornim odredbama kako je to i navedeno i nije mogla na ništa utjecati niti mijenjati. Ugovor je pročitala i znala je koliki iznos realizira, na koji rok i koliko će joj rata iznositi. Vidjela je i da je banka ugovorila plaćanje naknade ali joj nije pojašnjeno, niti je uopće bilo razgovora o istom, tako da je znala koji iznos ide na naknadu ali joj nije rečeno u koje svrhe će se naknada trošiti. Kredit je u cijelosti otplatila trajnim nalogom na tekućem računu. Nadalje, iskazala je i da je ugovor mogla realizirati samo pod uvjetima koje je banka navela a bankara nije ništa pitala vezano uz naknadu jer o istoj nije bilo nikakvog govora. Ugovor je potpisala samo u banci i nije išla kod javnog bilježnika na ovjeru potpisa ili solemnizacije. Ne zna na koji način je doznala da ima pravo na potraživanje po plaćenju naknadi.

12. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je kredit realizirala za osobne potrebe, za pomoć sinu u kupovini stana. Uvažavajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati.

13. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužiteljica u predmetnom ugovornom odnosu imala status potrošača. Kako je tužiteljica stranka u ugovoru u kojem pojedine odredbe smatra ništetnim, nesporno je postojanje njezinog interesa za postavljanjem predmetnog tužbenog zahtjeva.

14. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužiteljice koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužiteljice istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz uvjete za realizaciju kredita, da joj nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogla utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadi bila predviđena u osnovu i visini na unaprijed sačinjenom ugovoru.

15. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 1. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), te i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

16. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

17. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužiteljicu, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti joj je pojašnjeno kako se ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini.

18. Na ove okolnosti nije predložio niti jedan dokaz, odnosno nije dokazao da bi o spornoj odredbi pregovarao sa strankom i pojasnio joj čime banka opravdava ustezanje iznosa naknade.

19. Tužiteljica je sadržajem ugovora bila informirana o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje iste naknade (koje usluge i koji troškovi su obuhvaćeni naknadom i u kojoj visini svaki od njih). Tužiteljica je prije sklapanja ugovora imala informaciju o obvezi plaćanja naknade i mogla je razumno izvesti zaključak o visini ulazne naknade ali ne i njenoj krajnjoj svrsi.

20. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

21. Pojedine direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

22. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

23. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za obradu kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužiteljice utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužiteljici kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz naknade (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.).

24. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužiteljica kao potrošač bila u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njezine pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužiteljica, po zanimanju tada laboratorijski tehničar, zasigurno nije imala financijskih znanja kao tuženik, niti je mogla sa njime ravnopravno razgovarati.

25. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovornih odredaba o naknadama. Naime, odredba čl. 1. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

26. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njezinog ne/prihvatanja, što je sve

prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Iz iskaza tužiteljice je nesporno da je za visinu naknade doznala naknadno.

27. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije imala nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer joj je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imala mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužiteljici bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

28. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

29. Tuženik je na pripremnom ročištu učinio nespornim da je naknada u iznosu od 2.223,00 kn naplaćena po predmetnom ugovoru dana 10. veljače 2011., što proizlazi i iz druge materijalne dokumentacije spisa, posebno preambule Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535 od 10. veljače 2011. (str. 5-6 spisa), otplatne tablice na dan 10. veljače 2011. (str. 7-8 spisa), transakcija individualnog računa (str. 9 spisa) i u izvadaka računa po kreditu (str. 12-15 spisa), tako da je preračunom navedenog kunskog iznosa po fiksnom tečaju kune u euro, tužiteljici priznato pravo na povrat stečenog bez osnove u visini od 295,04 eura.

30. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

31. Tužiteljici su priznate kamate u skladu sa zatraženim, na svaki pojedini iznos od dana stjecanja temeljem čl. 1115. ZOO-a koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj

nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja.

32. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

33. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužiteljice zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbe članka 1. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9015669535 od 10. veljače 2011. i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

34. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

35. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev i sud joj je dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

36. Tužiteljica je zatražila naknadu troška u iznosu od 913,10 eura. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 200,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištu 17.6.2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.9/1 Tarife) i trošak sastava podnesaka od 1.4.2026. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 600,00 eura, skupa s pridodanim PDV-om, ukupno 750,00 eura. Tužiteljica je dodijeljen daljnji trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i pristojbe na presudu u iznosu od 55,00 eura.

37. Ukupni pripadajući troškovi tužiteljice iznose 831,55 eura kako je to i odlučeno kao pod III. izreke presude.

38. Na priznati trošak tužiteljici su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

39. Tužiteljici nije priznat trošak pristojbe na tužbu preko plaćenog iznosa od 26,55 eura do zatraženih 53,10 eura, kao niti trošak pristojbe preko priznatih 55,00 eura do zatraženih 110,00 eura, ili ukupno 81,55 eura. Ovo iz razloga što su pristojbe obračunate u skladu sa odredbama Zakon o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18, 51/23) i važećoj Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" 50/26).

40. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod IV. izreke presude.

Slavonski Brod, 21. srpnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. OD Krpan i partneri, Zagreb,
2. Odvj. Anamarija Udiljak, Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-06af4**

Kontrolni broj: **0e8ab-95d81-6a768**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.